

Arrest

nr. 274 721 van 28 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.07.2021 werd ingediend door:

Naam: V.
[...]

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Kosovo

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Duitse zoon, de genaamde V. F. [...] in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- * Attest OCMW Tienen waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen steun ontvingen;*
- * Bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Arbeid en Sociale Welzijn dd 25.11.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij een maandelijks basispensioen van 90 € geniet vanaf 11.10.2013. Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk over enige inkomsten kon beschikken.*
- * Bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Milieu en Ruimtelijke Ordening, Kadastrale Agentschap van Kosovo dd 24.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit;*
- * Bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon;*
- * Bewijzen van overschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd 07.06.2019 ten bedrage van 220 euro, dd 16.07.2019 ten bedrage van 220 euro, dd 15.08.2019 ten bedrage van 242,5 euro, dd 16.09.2019 ten bedrage van 242,5 euro, dd 21.10.2019 ten bedrage van 220 euro. In totaal 5 overmakingen voor een totaalbedrag van 1145 euro in een periode van 5 maanden.*

Welnu, wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dit niet afdoende werd aangetoond. Uit het bewijsschrift van de Republiek Kosovo, Overheid Ministerie van Arbeid en Sociale Welzijn dd 25.11.2019 blijkt alvast dat betrokkene sinds 2013 een maandelijks basispensioen van 90 € kreeg. In 2019 kreeg betrokkene van de referentiepersoon, over een periode van 5 maanden, daarbovenop nog 1.145 aan bijkomende financiële ondersteuning. Nog daargelaten dat betrokkene dus voor 2019 klaarblijkelijk over beperkte financiële middelen kon beschikken, zou ze dus, op basis van de overlegde stukken, van 2013 tot 2019 in haar onderhoud hebben moeten voorzien met 90 €. Dit is, zelfs rekening houdend met de levensstandaard in Kosovo, een dusdanig laag bedrag, dat niet kan aangenomen worden dat betrokkene enkel hiermee wist rond te komen. Betrokkene moet dus nog andere bronnen van inkomsten gehad hebben in genoemde periode. Waarvan ze voor 2013 moest leven, wordt door betrokkene al helemaal in het midden gelaten. Ook om het onvermogen aan te tonen, legt betrokkene een attest voor, waarin gesteld wordt dat zij niet over onroerende goederen beschikt. Het document werd klaarblijkelijk op 24.10.2019 afgeleverd. Het sluit niet uit dat betrokkene voordien wél over onroerend goed beschikte en dit, eventueel, van de hand heeft gedaan om aldus, al dan niet volledig, van de verkoopsom te kunnen voorzien in haar onderhoud.

Betrokkene legt dus geen overtuigende stukken voor om haar voorgehouden onvermogen voldoende aan te tonen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 05.03.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. ”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 40ter iuncto artikel 40 bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster diende op 05.03.2020, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opengaande lijn van een onderdaan met de Duitse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. ”

Artikel 40bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in het land van herkomst niet ten laste was van haar Duitse zoon en dat verzoekster haar onvermogen in haar land van herkomst niet voldoende aantoont.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat het klaarblijkelijk duidelijk is dat verzoekster niet kon leven met een basispensioen van 90 EUR zelfs niet voor een land als Kosovo, dit werd beaamd door verweerster. In de periode tussen 2013-2019 werd er met het geven van contant geld voorzien in financiële hulp van de zoon aan verzoekster. Verzoekster haalt aan dat aangezien haar leeftijd ze ook totaal geen idee had hoe het systeem van geldoverschrijvingen in zijn werking ging en dat het voor haar veel gemakkelijker was om gewoon contant geld te ontvangen. In 2019 zijn ze wel overgegaan op geldoverschrijvingen omdat dit veiliger was voor verzoekster en er in het land van herkomst iemand beschikbaar was om haar hiermee te helpen.

In het geval van verzoekster dient er echter te worden opgemerkt dat het niet correct en onredelijk is om te stellen dat er op geen enkele manier is aangetoond dat er geen enkele afhankelijkheidsrelatie in België tot op heden bestaat. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster en de referentiepersoon onder één dak wonen, de Vreemdelingenwet bepaalt dat de afhankelijkheidsrelatie door elk passend middel kan worden aangetoond. Het feit dat verzoekster inwoont bij de referentiepersoon zou minstens als een begin van bewijs aanvaard moeten worden. Hierdoor spreekt het voor zich dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke moeten betaald worden door verzoekster. Het is evident dat nu de verzoekster inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van storting kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwoon rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.2. In haar nota antwoordt de verwerende partij het volgende:

“Verzoekende partij haalt aan dat zij in Kosovo een basispensioen ten bedrage van 90,00 euro ontving en dat zij hiermee niet kon leven.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat voor de periode voor 2019 geen stukken worden voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoekster reeds afhankelijk en ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Het is correct dat 90,00 euro per maand een zeer beperkt bedrag is om van te leven. Verzoekster moet dus in elk geval nog andere inkomsten gehad hebben op dat moment.

Verzoekster stelt dat haar zoon haar in de periode voorafgaand aan 2019 contant geld stuurde, aangezien zij niet wist hoe het systeem van geldoverschrijvingen werkte. In 2019 zou dan alsnog zijn overgegaan op geldoverschrijvingen “omdat dit veiliger was voor verzoekster”.

Verzoekster blijft echter in gebreke om enig stuk voor te leggen waaruit blijkt dat er voorheen contant geld werd overgemaakt. Bovendien is het twijfelachtig om te stellen dat verzoekster omwille van haar ouderdom voor 2019 niet kon omgaan met overschrijvingen en dat zij dit in 2019 wel kon, terwijl zij op dat moment evident nog ouder was.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht gesteld dat verzoekster in de periode voorafgaand aan 2019 nog andere bronnen van inkomsten moet hebben gehad, doch dat zij in gebreke blijft om hierover enig stuk voor te leggen.

Daarnaast wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht overwogen dat verzoekster geen duidelijkheid biedt over haar inkomsten voor 2013. Het is immers perfect mogelijk dat verzoekster een kapitaal wist op te bouwen en dat zij op grond daarvan in haar levensonderhoud kon voorzien.

Wat betreft het voorgelegde attest, waarin wordt gesteld dat verzoekster geen onroerende goederen bezit, werd in de bestreden beslissing terecht overwogen dat dit attest dateert van 24.10.2019 en dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekster voorheen wel over onroerend goed beschikte en dat zij dit heeft verkocht en met de verkoopsom alsnog in haar levensonderhoud kan voorzien.

Aldus heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij niet geacht kan worden ten laste te zijn van de referentiepersoon, nu niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien. “

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
[...]*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn”

Verzoekster betwist niet dat zij, opdat zij als ten laste kan worden beschouwd, moet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en haar Duitse zoon, de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Zij heeft daarbij vooreerst overwogen dat uit de stukken blijkt dat verzoekster sinds 2013 een maandelijks basispensioen van 90 € kreeg en dat zij in 2019, over een periode van 5 maanden, daarbovenop nog 1.145 € aan bijkomende financiële ondersteuning ontving vanwege de referentiepersoon. Verder wordt gesteld dat verzoekster, op basis van de overlegde stukken, van 2013 tot 2019 in haar onderhoud zou hebben moeten voorzien met 90 €, hetgeen, zelfs rekening houdend met de levensstandaard in Kosovo, een dusdanig laag bedrag is, dat niet kan aangenomen worden dat zij enkel hiermee wist rond te komen. Zij moet dus nog andere bronnen van inkomsten gehad hebben in genoemde periode en waarvan ze voor 2013 moest leven, wordt al helemaal in het midden gelaten, zo stelt de verwerende partij. Het attest van 2019 waarin wordt gesteld dat verzoekster niet over onroerende goederen beschikt, sluit niet uit dat dat voordien wel het geval was en dat zij het eventueel van de hand heeft gedaan om aldus, al dan niet volledig, van de verkoopsom te kunnen voorzien in haar onderhoud. Betrokkene legt dus geen overtuigende stukken voor om haar voorgehouden onvermogen voldoende aan te tonen, zo concludeert de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat het basispensioen van 90 € dat verzoekster ontving in de periode 2013-2019 in haar land van herkomst onvoldoende was om rond te komen, zelfs rekening houdend met de levensstandaard in Kosovo. De verwerende partij poneert vervolgens dat het niet aannemelijk is dat ze enkel met dit laag bedrag kon rondkomen en verzoekster dus nog andere bronnen van inkomsten gehad moet hebben in die periode. Verzoekster stelt daartegenover dat ze in de periode tussen 2013 en 2019 financiële steun ontving van haar zoon in de vorm van contant geld, aangezien ze door haar leeftijd geen idee had hoe het systeem van geldoverschrijvingen werkte. In 2019 schakelden ze toch over naar geldoverschrijvingen omdat dat veiliger was en er iemand was in Kosovo die verzoekster hiermee kon helpen, aldus verzoekster.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij enerzijds wel erkent dat het basispensioen van 90 € te weinig is om rond te komen, maar er verder op speculatieve wijze van uitgaat dat verzoekster in het verleden dan andere bronnen van inkomsten moet hebben gehad. Hoewel geen bewijs voorligt van hetgeen verzoekster beweert over de financiële ondersteuning door haar zoon in de vorm van cash geld in de periode voor ligt evenmin enige indicatie voor van de veronderstellingen van de verwerende partij. Dit motief is zoals gezegd speculatief en kan derhalve niet blijven staan, temeer nu het ertoe heeft geleid dat de aangetoonde en niet betwiste geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten belope van in totaal 1.145 € die verzoekster in 2019 ontving van haar zoon, volledig buiten beschouwing worden gelaten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het beoordelen van het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

De argumenten van de verwerende partij in de nota doen aan het voorgaande geen afbreuk. Ze doen immers niet meer dan de motieven weerspiegelen van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij meent dat verzoekster geen stukken voorlegt van de overdracht van het contant geld kan alleen maar worden herhaald dat dit weliswaar klopt, maar dat dit evenzeer geldt voor de veronderstellingen van de verwerende partij. Waar zij stelt dat het vreemd is dat nu verzoekster nog ouder is ze wel kan omgaan met geldoverschrijvingen, gaat zij voorbij aan het feit dat verzoekster aangeeft dat er een persoon was in Kosovo die haar hielp met de geldoverschrijvingen, hetgeen niet ontdaan is van alle geloofwaardigheid. Verder moet erop worden gewezen dat niet van verzoekster kan worden verwacht dat zij in het kader van de huidige aanvraag, waarin zij moet aantonen dat zij van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag aantoont welke inkomsten zij zou hebben gehad voor 2013. Indien de verwerende partij dat *in casu* toch relevant zou hebben geacht, om welke reden dan ook, dan had zij verzoekster daarop uitdrukkelijk kunnen wijzen, hetgeen zij *in casu* niet heeft gedaan.

2.3. De voorgaande vaststellingen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Immers is het niet aan de Raad om zich in de plaats van de gemachtigde te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden indien abstractie zou worden gemaakt van de hiervoor ondeugdelijk bevonden deel van de motivering (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS